

31. évközi vasárnap 2013.

Bevezetés

A mai evangéliumi szakaszban Zakeus történetét olvastatja fel a Liturgia. Zakeus szeretne volna látni Jézust, ezért mindenre hajlandó volt. Hogy Jézust láthassa, kistermete miatt felmászik a fügefára. És törekvéseinek meg lett a jutalma. Jézus észreveszi a legapróbb indulást is, és elébe megy az indulónak. Minden vasárnap alkalom erre az indulásra, alkalom arra, hogy Jézussal egy asztalhoz ülhessünk. Hogy méltók lehessünk erre. Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Kirie litánia

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy bennünk oly gyenge a Veled való találkozás utáni vágy. Uram irgalmazz!

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy a Veled való, bennünket mássá, tevő találkozásaink, nem készítetnek Zakeus tetteihez hasonlókra. Krisztus kegyelmezz!

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy nem követjük példát és nem hívjuk a mai Zakeusokat. Uram irgalmazz!

Evangélium után

Temetőlátogatáskor, a sírok között sokszor elhangzik: "de jó ember volt. Egy Földön járó szent. Milyen nemes lélek". Pedig minden bizonytalansággal az elköltözött is gyarlóságokkal küzdő, sokszor csak az emlékezés éveinek távlatán át megszépítő, ideálissá növekedő testvérünk volt. Ennek ellenére valóban sokuk szentté lett földi életében.

A mai evangélium egy szentté változott embert állít elénk. A gazdag ifjú ellentétét, aki ugyan el akarta nyerni az örök életet, de amikor megtudta, hogy ehhez le kell monda-

ni a gazdagságáról, szomorúan otthagya a Mesterét.

Zakeus, akinek epizódját csak a Lukács evangéliumban olvassuk, két jelezővel rendelkezik: ő a vámosok feje, a jerikói vámhivatal igazgatója. Nem egyszerű köztisztviselő, hanem **főnök. Ez az egyik jelző. És a másik jelző: gazdag.** Nem pusztán megél valahogy a munkájából, hanem mások kizsákmányolásából gazdagodik meg. A két állítás bűnössége súlyát akarja hangoztatni.

A tömör leírás arról nem tudósít, vajon miért akarta Zakeus látni Jézust. Hallott felőle, talán tudott a farizeusról és a vámosról mondott példázatáról?

Egy bizonyos: **nem az értelem** vezette abba a pózba, amelyet kénytelen volt kis termete miatt elfoglalni, hanem a szíve. Az a tény, hogy egy fügefa lombjai között húzza meg magát, méltósága ellenére, mint egy utcagyerek fára mászik, nem is gondolva arra, hogy kinevetik. **Valami belső, legyőzhetetlen vágyra utal, ami fellobbant benne, s amelyet Jézus tud, észrevesz és értékel.**

Amint odaér, rögtön **föltekint** a fára és **megszólítja**. Mindkét igénynek fontos jelentése van. A föltekintésnek is, és a megszólítjának is!

Az Úr Jézus tekintete Zakeus lelkébe mélyed, átjárja melegével, megaranyozza fényével. Történt mindez azért, mert nemcsak Zakeus akarta látni Jézust, hanem Jézus is látni akarta a vámost. Zakeus látomása természetlen marad, ha nem találkozik az Úr Jézus tekintetével. Ráadásul Jézus megtetézi tekintetét

biztató szavával is: Zakeus, gyere le gyorsan!

Ki tagadhatná, hogy földi életünk legnemesebb öröme abból fakad, ha a szeretet nevében, a szeretet hangján megszólít valaki. Ebből a megszólításból kiviláglik, hogy fontosak, kedvesek vagyunk a másik ember számára.

Hogy az Úr Jézus megszólító szavának milyen a hatalma, azt nem csupán Zakeus példája bizonyítja. Gondoljunk csak az apostolokra, akik Jézusnak hívó szavára mindent elhagytak és követték őt.

Gondolhatunk a neves és névtelen szentek seregére, akik még a kereszttúton is követték Mesterüket.

De gondolhatunk magunkra is, akik azért vagyunk itt, mert Jézus ránk tekintett és nevünkön szólított.

Az Úr Jézusnak minden evangéliumban feljegyzett szava és mondta hangsúlyos. Ez a mondata is: **"Ma a te házában kell megszállnom!"**

Zakeus örömmel fogadta házába Jézust. Egy asztalhoz ült vele, együtt étkeztek. **Egy asztalnál étkezni** valakivel nemcsak Keleten jelentett komoly kiváltságot és bizalmat. A magyar ember, ha egy asztalhoz ül valakivel és megosztja vele kenyerét, valamiképp sorsközösséget vállal vele. A közös étkezés egyfajta életközösség.

A zsidók megütköztek Jézus magatartásán, amikor a bűnös embernél, Zakeusnál szállt meg, s egy asztalhoz ült a vámosokkal.

Azt mondanom sem kell, hogy Jézus ezzel a tetteivel semmiképp sem helyeselte Zakeus cselekedeteit.

Sőt, azok, akik Jézussal egy asztalnál ültek, azok mássá lettek!

Zakeus is mássá lett! Egy olyan fordulat következett be életében, amely egyszeriben összeszorítja, majd kitágítja a szívét, megfordítja az életét. Majd következik a jelenet későbbi mozzanata, amikor a tehetős vámos fölkel a családi asztaltól és restitúciós, jóvátévő vallomást tesz: "vagyonom felét a szegényeknek adom, s ha valakit megcsaltam valamivel, akkor négyannyit adok helyette". Döbbenetes ez az elhatározás.

A különös eseményt Jézus történetzáró mondata látja el csattanóval: "Ma üdvösség költözött ebbe a házba, mert ő is Ábrahám fia". Kis túlzással mondható: maga az Úr Jézus nyilvánította őt szentté azzal, hogy Ábrahám, a hit atyja fiának nevezi.

Minden krisztushívő tudatában kell, hogy legyen annak, hogy ma is nagy számban élnek Zakeusok közöttünk, akik Jézus általunk közvetített pillantására és szavára várnak.

De egyáltalán, hiszünk-e mi abban, hogy ők is megtérhetnek? Bizunk-e abban, hogy Isten ma is meg akarja fordítani a bűnösök útját, s az embereket, akik eltávoztak tőle, egy asztalhoz akar ülni velük. Hiszünk-e mi abban, hogy ma is elérkezhet az üdvösség napja, a Krisztus nélkül élő mai emberhez is.

Merjük hinni! És merjük ennek megvalósításáért meg is tenni mindazt, ami tőlünk telik! "Mert az Emberfia azért jött, hogy - a mi segítségünkkel - megkeresse és üdvözítse, ami elveszett". Amen

F. F.